

VRAGEN EN KORTE MEDEDELINGEN.

Geneeskrachtige kruiden in eigen tuin — Onder dezen titel verschenen van den heer A. J. van Laren een tweetal belangrijke artikelen in het Pharmaceutisch Weekblad (Jaargang 6 en 7 en 9), waarvan wij de overdrukjes ontvingen. De schrijver vertelt heel aantrekkelijk, hoe zelfs in een klein stadstuinje een schat van geneeskruiden gekweekt kan worden, mits het gunstig is gelegen en de grond behoorlijk bewerkt en bemest wordt. Daar mankeert het meestal aan en indien men zich een beetje moeite en onkosten wilde getroosten, zou menigeen genoeg en profijt kunnen verkrijgen van zijn lapje stadsgrond. Meestal liggen de tuintjes te laag en te koud of bestaat er tengevolge van slordige ophooging een min of meer waterdichte laag tusschen de oppervlakte en het grondwater. De gebreken van de Amsterdamsche stadstuinjes zijn legio, maar toch meestal tamelijk gemakkelijk te verhelpen.

De heer v. L. geeft een beplantingsplan voor een tuintje van 10 bij 15 M. en geeft daarin plaats aan ruim 80 soorten, van Linde en Okkernoot af tot crocusjes en duizendguldenkruid toe. Het doet een beetje denken aan het tuintje van Dokter Deluw, maar ook met de helft van het aantal der genoemde soorten zou men ruimschoots tevreden kunnen zijn. Om een denkbeeld ervan te geven, hoe genoeglijk het kweken van geneeskruiden kan zijn, noem ik enkele planten uit de lijst: Thijm, Lavendel, Marjolein, Rozemarijn, Alsem, Labrador-thee Peperboompje, Tooverhazelaar, Hop, Kamperfoelie, Irissen en Anemonen, Belladonna, Doornappel, Bilzenkruid, Heemst, Wolverlei, Meekrap, Munt, Papaver, Vlier en Vuilboom, Linde en Laurierkers, Blauwbies, Venkel en Mannetjesvaren. Het spreekt van zelf, dat voor een dergelijke verscheidenheid de grond ook speciaal moet worden ingericht, maar dat is op een klein terreintje gemakkelijk uitvoerbaar.

Het is zeer toe te juichen, dat door artikelen als dit, de bezitters van tuinen er toe kunnen komen om een intelligent gebruik te maken van de gelegenheid, die hun is geschonken. Maar al te dikwijls wordt zoo'n tuintje overgelaten aan de willekeur en soberheid van een tuinman. Th.

Lentebloei. — Sedert 15 December bloeit in mijn tuin een hazelaar. Omstreeks Nieuwejaar stond hij in volle pracht en nu nog — 10 Maart — ontplooit hij telkens nieuwe katjes. Die eene struik heeft dus drie maanden aan een stuk gebloeid. Lange bloei is een belangrijke eigenschap van de voorjaarsbloeiers. Ook individuele bloemen kunnen het lang uithouden; een speenkruidbloempje is nu al veertien dagen bezig en ziet er wel naar uit, dat het 't nog wel even lang zal uithouden. De kroonblaadjes zijn donkergroen aan de buitenzijde. Th.

De Toenekster. — Als jongens zochten we bij voorkeur naar de nesten van de op school zoo schadelijk verklaarde eksters. We onderscheidden daarbij twee variëtiën en wel behalve de gewone ekster nog de »toenekster«. In de literatuur heb ik hier nooit iets van gelezen en omdat nu in 't voorjaar de tijd voor waarnemingen is gekomen, wilde ik er even de aandacht op vestigen. 't Woord »toen« moet met een gerekte oer worden uitgesproken, want het is Achterhoesch dialect en beteekent zooveel als haag, klein boschje. Misschien is er verband met het Duitsche »Zaun«. De toenekster — om daarop terug te komen — bouwde volgens ons het nest steeds vrij laag, niet meer dan 1½ à 3 M. boven den grond. Soms kon je er bij reiken en dan vond men er in den regel meer eieren in, dan in 't nest van den gewone ekster, die zijn nest zoo hoog bouwde. Wanneer dan die toenekster een nieuw nest maakte, zocht hij steeds weer het lage hout op, ook al was er in de omgeving hoog opgaand geboomte.

De gewone ekster daartegen nestelt hoog, in den regel vlak bij de woningen — terwijl de toenekster het wat stiller en verder afzoekt. Bij verstoring van het nest door uithalen of schieten bouwt de eerste 't nieuwe nest er vlak bij, soms zelfs er boven. Zoo zaten eens in een hoogen populier aan de Berkel vlak bij 't plaatsje Rekken drie nesten boven elkaar. Het hoogste had zooveel windvang, dat het er uitwoei, een zeer zeldzame gebeurtenis met een eksternest. Van eenig verschil in vorm of kleur staat mij niets voor, alleen meen ik me te herinneren, dat de deksel van het toeneksternest iets ijler was, dat er minder doornige takken aanzaten en dat de leem- of zandlaag dunner was, zoodat je er soms van onder door kon wroeten, waar bij de gewone ekster geen denken aan was. Omdat ik nu al jaren in 't Westen van ons land woon, wilde ik liefhebbers op het diluvium wel eens aansporen, om uit te maken of die onderscheiding van een toenekster reden van bestaan heeft, of wel dat het een jongensdwaling is. Onze »toeneksters« verminderden sterker dan de gewone ekster.

A. MELLINK.